

vystřkoval hrotek nejnovějšího. Okno bylo celé zastíněno tuhými stonky břečťanu, nezmarného „efajlu“, kde bylo místo pro jednu, položily se hned tři větvičky vedle sebe se svými trojklanými štetičkovitými kořínky, a zdola to vonělo bazalkami, resedou, vanilkou, fialami a veškerou tou prostomilou vegetací chudého okna, zalévaného pilnou ženskou rukou. Všechny lístky a lupeny třepetaly se lehkým, osvěžujícím proudem vzduchu, vanoucím oknem dokončeným otevřeným. S ním linuly se dovnitř paprsky zlatého — nejzlatějšího červeného slunka, bylo jítro jednoho z oné dlouhé řady dnů, jichž první jítro prohlásila příroda takto: „Slyšte, lidé, ode dneška do skonání světa bude jediný ráj!“

„Tytytytytyty — trrrr — tyá tyá!“

A Miloušek svou písničku tentokrát nedokončil. Zlomil ji, když byla nejzvučnější, a seskočil s bidélka a počal dole v kleci neposedně hospodařit. Jak se mu slunko vkradlo do bytu, bylo se zpěvem konec. Vidět ho nebylo, toliko z klece čnicí stéblo jítrocele prozrazovalo jeho pohyby.

Každý lupen na okně ztrnul, nic se nehnulo, jen v kleci to harašilo a na podlaze pohyboval se stín stébla, na němž kanár kloval.

A ku podivu, když si pták počínal nejlomozněji, Pavlína spala jako o půlnoci, ale jakmile umlkl, lůžko její zapraštělo a Pavlína se posadila. První pohyb její byl, že ukryla do lokte

obě oči, den světlem planoucí ji oslepil. Hned však je vyjevila úžasem a málem by byla z lůžka vyskočila. V zápětí však se upokojila jako po velkém leknutí, blaženě si oddechla.

„Vždyť je dnes úterý a prázdný půlden. To jsem se lekla.“ Tak zněla její první myšlenka.

Slečna Pavlína byla totiž úřednicí, poštovní manipulankou.

Druhou myšlenku Pavlína už nedomyšlila v peřinách. V tu chvíli letem vyskočila, doběhla k oknu a jak byla, jen košili u krku hrstí nabrala, vyhlédla hustým lupením břečťanovým ven. Ale jen na kratičký okamžik, hned byla při podlaze. Kdyby na slečně Pavlíně bylo jen dost málo liliovitého, ač v tu chvíli byla od hlavy k patě celá bílá, ba běloskvoucí, mohlo by se říci, že slečna Pavlína shroutila se jako podfatá lilie — ostatně zavnějškem jejím budeme se moci zabývat až za pokročilejší toalety. Takto nezbyvá nám říci, leč že kvapněji než vykroukla ven, sedla u samého okna na bobek.

Ale ten zlomeček vteřiny stačil úplně, aby přehlédla celý rozsáhlý dvůr. Zavřenýma očima viděla nyní růžově světlý obrazec klikatými přímkami omezený, to bylo zářivé nebe nade dvorem stojící, Pavlína viděla i zrcadelný odraz oken prvního poschodí, vržený naproti do stínu budovy ostře na půdě dvora ohraničeného, zahlédla i špičaté uši kocoura, spícího na lávce pod oknem, ba neušla jí ani kapka vody, kte-